

ČÁST 1

Jelena

Kikiin hlas mě vytrhl ze snu. *Levandulová, vstávat!*

Kiki, co se děje? zeptala jsem se svého koně skrze naše kouzelné myšlenkové spojení.

Zlý pach.

Nechala jsem oči zavřené a všemi smysly se natáhl do okolí, hledala potíže. Kolem domu se plížil nějaký muž. Protože byla právě půlnoc, pochybovala jsem, že přichází na zdvořilostní návštěvu. Jeho emoce se navíc komíhaly mezi nervózní energií a očekáváním.

Ponořila jsem se do jeho myšlenek hlouběji a setkala se s pevnější hradbou. Byl to mág. Otevřela jsem oči a převalila se, abych vzbudila Valeka. Už byl pryč. Deko stočená na matraci a jeho pižmová vůně byly jediným důkazem jeho nedávné přítomnosti. Jak tohle bez kouzel dělá?

Díky, Kiki. Postaráme se o to. Vyklouzla jsem z postele a natáhla si červený hedvábný župan. Dar od Valeka. Byl

vyrobený z nejjemnějšího sitijského hedvábí a nechal ho navrhnout pro mě na míru – přesně na moje tělo, ručně vyšíváný, dal se nosit i naruby a do záhybů a švů byly všity kapsičky pro tajné umístění zbraní.

Pachy, ozvala se poplašeně Kiki. *Mnoho zlých pachů.*

Kolik? zeptala jsem se. Do mysli mi náhle vtrhla pořádná nálož pachů. Ostrý. Štiplavý. Nechutný. Zemitý. Obilný. Pět narušitelů, ne jeden. Ještě víc jsem napnula své smysly, až za stáj a pastvinu, do lesů obklopujících mou chaloupku. Sova. Mýval. Myš. Nic jiného. Což znamenalo...

Znovu jsem se vrátila pozorností k tomu muži a soustředila se. Ochraňoval své společníky štítem, který blokoval moje kouzlo. Proběhla mnou ledová vlna. Tohle už nebyl jednoduchý problém. Rozběhla jsem se dolů po schodech.

V zámku zaškrábaly šperháky, zatímco jsem popadla svůj vystřelovací nůž a zaujala pozici vedle dveří. Bledé měsíční světlo a záře pohasínajících uhlíků stačily k tomu, abych rozeznala větší tvary v obývacíku. Pohovka. Kulatoučkové křeslo. Stolek. Valek nikde. Dobře. Kdybych ho viděla já, viděli by ho i oni.

Dveře se zhouply směrem ke mně a já čekala, až se pětice vplíží dovnitř. Nemluvili spolu, jen se rozprostřeli bok po boku. Srdce mi v hrudi poplašeně zatančilo. Poslední z nich byl ten kouzelník, a když se natáhl, aby zavřel dveře, vyrazila jsem.

Uděkala jsem krok k němu, postavila se mu za záda a vystřelila nůž. Neozval se žádný zvuk, který by mě prozradil – Valek mi zbraň upravil. Popadla jsem muže za vlasy, trhla mu hlavou prudce dozadu a přitiskla mu ostří na krk.